

Sygn. akt V CZ 48/05

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Marek Sychowicz

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Jerzego M.

przeciwko Gminie B.

o udzielnie zamówienia publicznego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 maja 2005 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 lutego 2005 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zespół Arbitrów przy Urzędzie Zamówień Publicznych w W. wyrokiem z dnia 14 września 2004 r. oddalił odwołanie Jerzego M. od oddalenia jego protestu przez zamawiającego – Gminę B. w B.

Sąd Okręgowy w K. – na skutek skargi Jerzego M. na wspomniany wyrok – postanowieniem z dnia 9 grudnia 2004 r. uchylił zaskarżone orzeczenie i umorzył postępowanie w sprawie oraz zasądził od Gminy B. na rzecz Jerzego M. 5 024,40 zł kosztów postępowania przed Zespołem Arbitrów i od Jerzego M. na rzecz Gminy B. 75 zł kosztów postępowania sądowego.

Od tego orzeczenia Gmina B., powołując się na art. 392 k.p.c., wniosła kasację. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 24 lutego 2005 r. odrzucił tę kasację jako niedopuszczalną.

Zdaniem Sądu w postępowaniu toczącym się na skutek wniesienia skargi nie stosuje się art. 392 k.p.c. Zakres zastosowania w tym postępowaniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego reguluje art. 194 ust. 2 ustawy z 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. Nr 19, poz. 177 ze zm., dalej: p.z.p), który stanowi, że: „W postępowaniu toczącym się wskutek skargi stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o apelacji, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału na stanowią inaczej.”. To Oznacza, że odpowiednie zastosowanie w sprawie znajdują przepisy Rozdziału 1 Działu V Tytułu VI Księgi Pierwszej Części Pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego oraz – na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. – przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Brak zatem podstaw do zastosowania w sprawie przepisu art. 392 k.p.c., ponieważ nie jest on ani przepisem o apelacji, ani przepisem o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Jednocześnie żaden przepis przytoczonej wyżej ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. nie przewiduje kasacji od orzeczenia sądu (w tym również od postanowienia w przedmiocie umorzenia

postępowania) wydanego w postępowaniu toczącym się wskutek wniesienia skargi od wyroku zespołu arbitrów.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik Gminy zarzucił, że przepis art. 194 ust. 2 p.z.p. nie wyłącza stosowania art. 392 k.p.c. Podniósł również, że za dopuszczalnością kasacji przemawia wykładnia art. 198 ust. 4 p.z.p., w którym ustawodawca wyłączył kasację jedynie od wyroku sądu. W konkluzji zażalenia pełnomocnik Gminy wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżony kasacją wyrok został wydany przed dniem 6 lutego 2005 r. Do złożenia i rozpoznania kasacji wniesionej od tego wyroku znajdują zatem zastosowanie – zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) – przepisy kodeksu postępowania cywilnego w wersji obowiązującej do chwili wejścia w życie tej ustawy.

Zaskarżone postanowienie – wbrew stanowisku skarżącej – zasługuje na aprobatę. Sąd Okręgowy trafnie uznał, że zawarty w art. 194 ust. 2 p.z.p. zakres odesłania do odpowiedniego stosowania przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie obejmuje art. 392 k.p.c., co wyłącza dopuszczalność wniesienia kasacji w sprawie na podstawie tego przepisu. Również przepisy przytoczonej ustawy z dnia 29 listopada 2004 r. nie przewidują – jak słusznie podkreślił Sąd Okręgowy – kasacji od orzeczenia sądu wydanego w postępowaniu toczącym się na skutek wniesienia skargi od wyroku zespołu arbitrów.

Zaskarżonego postanowienia nie podważa podjęta w zażaleniu polemika ze stanowiskiem Sądu, że zakres odesłania zawartego w art. 194 ust. 2 p.z.p. nie obejmuje art. 392 k.p.c. Podniesione w niej argumenty są chybione. Po pierwsze, Sąd nie ograniczył odesłania z art. 194 ust. 2 p.z.p. wyłącznie do przepisów zawartych w rozdziale kodeksu postępowania cywilnego zatytułowanym „Apelacja”, ponieważ – co uszło uwagi skarżącej – wyraźnie stwierdził, że wspomniane odesłanie obejmuje także przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji stosowane odpowiednio na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. Po drugie, stosowanie w postępowaniu apelacyjnym przepisów wskazanych w zażaleniu (np. regulujących koszty procesu, doręczenia czy pełnomocnictwo) nie stanowi argumentu na rzecz

zastosowania w sprawie art. 392 k.p.c. Stosowanie wspomnianych przepisów w postępowaniu apelacyjnym jest bowiem rezultatem odesłania z art. 391 § 1 k.p.c., które nie obejmuje jednak art. 392 k.p.c. (nie należy on do przepisów o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji).

Nie można też podzielić zapatrywania skarżącej, że za dopuszczalnością wniesionej w sprawie kasacji przemawia wykładnia art. 198 ust. 4 p.z.p. Zawarte w tym przepisie postanowienie, że kasacja nie przysługuje od wyroku sądu wydanego w postępowaniu toczącym się na skutek wniesienia skargi od wyroku zespołu arbitrów, nie daje bowiem podstaw do racjonalnego wniosku, iż kasacja jest dopuszczalna od wydanego w tym postępowaniu postanowienia o uchyleniu wyroku zespołu arbitrów i umorzeniu postępowania. Wobec jednoznacznego wyłączenia przez ustawodawcę dopuszczalności kasacji od orzeczeń merytorycznych brak usprawiedliwionych podstaw przemawiających za przyjęciem jej dopuszczalności od postanowień formalnych kończących postępowanie w sprawie. Takie stanowisko zostało też wyrażone literaturze przedmiotu. Dlatego należy przyjąć, że zarówno od wyroku, jak i postanowienia kończącego postępowanie w sprawie – wydanych w postępowaniu toczącym się na skutek skargi od wyroku zespołu arbitrów – kasacja nie przysługuje.

Z przedstawionych powodów zażalenie podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).